

vil sysle med de Spørgsmaal, som baade i sig selv have stor Betydning, og som for Tiden ere saa stærkt oppe i den offentlige Diskussion Verden over.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*J. Jensen* [Kjøbenhavns 10de Valgkreds]): Jeg er den ærede foregaaende Taler taknemmelig for de Bemærkninger, han gjorde angaaende Lovforslaget, selv om han paa et Hovedpunkt tog et meget stærkt Forbehold over for Spørgsmaalet om det rigtige i, at Staten understøttede saadanne Understøttelseskasser. Imidlertid lod han dog forstaa, at han for sit Vedkommende meget godt kunde tænke sig noget saadant. Det er ogsaa rigtigt, naar han henviste til, at der paa et tidligere Tidspunkt i dette Ting er vedtaget Beslutninger og ogsaa en Gang er vedtaget en Lov, som gik ud paa, at man kunde understøtte nødlidende under en vis bestemt Situation, uden at dette kom ind under det almindelige Fattigvæsen. Jeg vil gøre et Par Bemærkninger om denne Side af Sagen og om Lovforslaget, som det nu foreligger. Det er netop, som jeg fremhævede før, fremkaldt ved, at man, da man sidste Gang her i Rigsdagen, nemlig i Midten af 80erne, beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, om Understøttelse fra Statskassens Side til arbejdsløse, stødte paa uoverstigelige Vanskeligheder hos Regeringen og særlig hos det andet Ting. Man vilde ikke acceptere dette Princip, og man argumenterede ved denne som ved mange andre Lejligheder saaledes, at man fra Statskassens Side kun maatte støtte dem, der støttede sig selv. Med andre Ord, man hævdede den gamle Doktrin, som er blevet betegnet som „Hjælp til Selvhjælp“, skønt denne Doktrin maaske slet ikke ser saaledes ud, naar man undersøger den nærmere. Forslagsstillerne have dog accepteret den og vist deres Villighed ogsaa paa dette Punkt i det Haab, at man saa kunde vente at modtage Statsunderstøttelse. Jeg vil da med det samme sige, at det jo følger af Sagens Natur, at Understøttelse under Striker og Lock-outer ligge uden for disse Foreningers Formaal. Dette er udtrykt her i Lovforslaget paa den Maade, at der kun ydes Understøttelse i Tilfælde af Arbejdsløshed, „naar denne ikke kan tilregnes Arbejderens eget Forhold“. Vi have ment, at det var rigtigt at udtrykke det paa denne Maade i Stedet for at nævne Striker, Lock-outer o. lign., fordi vi kunne tænke os en Række andre Tilfælde, hvor der heller ikke kunde ydes den paagældende Understøttelse som arbejdsløs, fordi hans

Arbejdsløshed maatte tilskrives hans eget Forhold. Imidlertid kan det være, at man kan gøre Forslaget tydeligere paa dette Punkt, thi det er ganske sikkert — det maa jeg erkende med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), at man ikke i alle Tilfælde kan sige, at en Strike skyldes Arbejderne selv og en Lock-out udelukkende Arbejdsgiverne. Man kan i mange Tilfælde sige, at baade Striker og Lock-outer skyldes Arbejdsgiverne, fordi de ofte ikke ville imødekomme meget rimelige Fordringer, men omvendt kan der ogsaa være Tilfælde, hvor det kan siges, at baade Striker og Lock-outer skyldes Arbejderne. Det er meget rigtigt, at det er saare vanskeligt at bestemme dette. Vi have valgt den Regel, som er given i Lovforslaget, og have ment, at den kunde være udtømmende, naar man da tog Hensyn til hele den Betragtning, som har været ledende for os ved Fremsettelsen af dette Forslag. Man kunde meget godt være gaaet andre Veje, f. Eks. have foreslaaet Oprettelsen af andre Kasser, saaledes som det har været praktiseret i adskillige Byer og Kantoner i Svejts, kommunale Arbejderunderstøttelseskasser, hvori de Arbejdere, som ville sikre sig, indmelde sig, og hvor de saa faa eller kunne kræve Bidrag fra Statens og Kommunens Side. Et lignende Forslag har ogsaa for 2—3 Aar siden været fremme i den franske Rigsdag. Vi have imidlertid ikke valgt denne Fremgangsmaade, fordi de Foranstaltninger, man har truffet i Svejts, synes at være faldne ret uheldig ud, hvilket er ganske naturligt, thi hvis man gør det til en privat Sag, om de enkelte Arbejdere ville forsikre sig mod Følgerne af Arbejdsløshed, kan man være ganske overbevist om, at kun de, der ere mest udsatte for at blive arbejdsløse, ville søge Forsikring, og at de ville vente med at indmelde sig, indtil det er sandsynligt, at de inden for et vist kortere Tidspunkt ville blive arbejdsløse. Men vi ere i vort Forslag gaaede ud fra, at Fagforeningerne ville fortsætte denne Del af deres Virksomhed paa samme Maade som hidtil, saaledes at alle deres Medlemmer yde et Bidrag til en Afdeling af en saadan Kasse, som giver Understøttelse til arbejdsløse. Der vil da Forholdet være, at baade den store Del, som har mindre Udsigt til at blive arbejdsløs, og den mindre Del, som har en saadan Udsigt, ere ydende, medens derimod kun en mindre Del vil blive nydende. Derved opnaas, at Bidragene fra Arbejderne komme til at betyde langt